

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/68/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312200605
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4312200605.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyni: B. J., nar. XX. XX. IXXX, bytom P., S. XXXX/XX, zast. opatrovníkom JUDr. Martou Kamonczovou, Nové Zámky, Rákocziho15, za účasti vedľajšieho účastníka: Spotrebiteľské združenie OSA so sídlom v Bratislave, Fedinova 9, v konaní zast. advokátskou kanceláriou HKP Legal, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Sasinkova 6, IČO: 36 727 334, o zaplatenie 2894,40 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 15. novembra 2012 č. k. 13C/53/2012-100 v spojení s opravným uznesením zo dňa 12. novembra 2013 č. k. 13C/53/2012-222, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka m e n í tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznáva.

Návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania z a m i e t a .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením v spojení s opravným uznesením súd prvého stupňa zrušil platobný rozkaz vydaný Okresným súdom v Leviciach dňa 29. 02. 2012 pod č. k. 11RO/12/2012-18 a konanie zastavil. Súd vrátil navrhovateľovi zaplatený súdny poplatok z návrhu vo výške 166,80 eura prostredníctvom Daňového úradu v Bratislave po právoplatnosti tohto uznesenia. Odporkyni trovy konania nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 285,21 eura na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka HKP Legal, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Sasinkova 6, IČO: 36 727 334, vedený v J., a. s., č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 174 ods. 5, § 172 ods. 1 veta druhá, § 142 ods. 1, § 146 ods. 2 a § 150 OSP, § 11 ods. 3 veta prvá, ods. 4, 6 a 11 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov a uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu k zaplateniu žalovanej sumy. Okresný súd v Leviciach vydal vo veci dňa 29. 02. 2012 platobný rozkaz pod č. k. 11RO/12/2010-18. Vedľajší účastník prevzal platobný rozkaz dňa 21. 06. 2012 a navrhovateľ vzal späť návrh na začatie konania dňa 02. 07. 2012, ktoré podanie bolo podané na poštový úrad dňa 03. 07. 2012. Keďže navrhovateľ vzal v celom rozsahu späť návrh na začatie konania v lehote 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu vedľajšiemu účastníkovi, pričom platobný rozkaz odporkyni nebol doručený do vlastných rúk, súd platobný rozkaz zrušil a konanie zastavil. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ vzal späť návrh na začatie konania pred prvým pojednávaním, súd vrátil navrhovateľovi zaplatený súdny poplatok z návrhu vo výške 166,80 eura po jeho krátení o 6,70 eura prostredníctvom Daňového úradu v Bratislave po právoplatnosti tohto uznesenia. Navrhovateľ dôvod späťvzatia neuviedol, a preto zavinil, že konanie sa

muselo zastaviť, k späťvzatiu nedošlo pre správanie odporkyne. Odporkyni žiadne trovy konania nevznikli, preto jej súd trovy konania nepriznal. Keďže právny zástupca vedľajšieho účastníka už pri prvom úkone vzniesol námietku premlčania, pričom po takto vznesenej námietke došlo k späťvzatiu návrhu navrhovateľom, mal za to, že v danom prípade vedľajší účastník chránil práva účastníka, na strane ktorého vystupuje, pričom je len na voľbe vedľajšieho účastníka, či sa dá v konaní zastúpiť právnym zástupcom. Z uvedených dôvodov súd priznal trovy právneho zastúpenia právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka za 2 úkony právnej pomoci (príprava a prevzatie veci, vyjadrenie vo veci samej - odpor) po 111,21 eura = 222,42 eura, 2 x RP po 7,63 eura = 15,26 eura, 20% DPH z odmeny zo sumy 222,24 eura = 44,48 eura, 20% DPH z režijného paušálu zo sumy 15,26 eura = 3,05 eura podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, c/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Celkové trovy právneho zastúpenia sú vo výške 285,21 eura. Súd pri určení výšky odmeny za jeden úkon právnej pomoci vychádzal z návrhovateľom uplatnenej sumy v návrhu t.j. zo sumy 2894,40 eura, čo je v súlade s § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z.

Proti tomuto uzneseniu v časti týkajúcej sa výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, odôvodniac ho nesprávnym právnym posúdením veci. Poukázal pritom na to, že cieľom Spotrebiteľského združenia OSA je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. S poukazom na to bol toho názoru, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnú pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Poukázal tiež na to, že podľa údajov registrácie Ministerstva vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Dodal, že podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. združenie na ochranu spotrebiteľa má možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, pričom tieto závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí sp. zn. 3Cob/259/2011. Zdôraznil, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného považoval za zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemalo žiadnu vedomosť o prejednávanej príhode a len z označenia účastníkov konania usudzovalo, že ide o spotrebiteľskú vec. Navyše mal za to, že vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Dodal, že rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí pod sp. zn. 6Co/141/2012. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, hodnotil za zbytočné navyšovanie trov konania a navodzovanie dojmu, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Z uvedených dôvodov potom dospel k záveru, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Okrem toho upozornil aj na skutočnosť, že nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi nedochádza k porušeniu základného práva na právnú pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené (nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/03). Z vyššie uvedených dôvodov považoval právne zastúpenie vedľajšieho účastníka v predmetnom konaní za nadbytočné, účelové a nehospodárne, na základe čoho navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania preskúmal a v zmysle ustanovenia § 220 OSP zmeniť tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Zároveň si uplatnil aj trovy odvolacieho konania vo výške 23,10 eura s DPH.

Vedľajší účastník k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že do konania vstúpil oznámením, ktorým zároveň vzniesol námietku premlčania obsahujúcu relevantnú právnu argumentáciu, ktorá mala za následok späťvzatie návrhu na začatie konania. Námietka premlčania nebola daná zo strany hlavného účastníka a nemohla byť daná ani zo strany súdu, pretože je právnou námietkou vyplývajúcou z hmotno-právnych predpisov. Bez právneho posúdenia veci a bez vznesenia námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka by v danom konaní nemohlo byť na ňu zo strany súdu prihliadnuté, pričom je možné a aj pravdepodobné, že hlavný účastník by bol vo veci neúspešný, obdobne ako boli neúspešní mnohí ďalší spotrebiteľia, od ktorých navrhovateľ vymáhal premlčané nároky v prevažnej väčšine zo spotrebiteľských zmlúv. Početnosť spotrebiteľských vecí navrhovateľa s obdobným skutkovým a právnym základom prejednaných na všeobecných súdoch determinoval podľa jeho názoru svojím postupom výlučne navrhovateľ. Okrem toho považoval za odporujúce zásade rovnosti podmienok v súdnom procese, zásade spravodlivosti súdneho procesu, ale aj dobrým mravom, aby

navrhovateľovi so silným ekonomickým zázemím, ktorý žaluje spotrebiteľov obvykle žijúcich často na hranici existenčného minima, o zaplatenie premlčaných záväzkov z neplatných spotrebiteľských zmlúv, súd priznával v týchto súdnych konaniach s rovnakým kauzálnym základom právo na náhradu trov právneho zastúpenia a občianskemu združeniu pôsobiacemu v nepodnikateľskej sfére a konajúcemu výlučne na prospech spotrebiteľa, ktorý nemá a zväčša si ani nemôže dovoliť právneho zástupcu, právo na náhradu trov právneho zástupcu nepriznal a tým mu de facto odňal základné procesné právo na zastúpenie advokátom. Nepriznaním náhrady trov konania by súd priamo poprel rovnosť podmienok v konkrétnom súdnom konaní. Pokiaľ by súd chcel aplikovať argumenty navrhovateľa na všetky konania, nemohol by pre prípad plného úspechu v konaní navrhovateľa priznať navrhovateľovi náhradu trov konania, pretože navrhovateľ je obchodnou spoločnosťou, ktorá skupuje pohľadávky vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv a samotný navrhovateľ je v konaniach zastúpený advokátom, na základe čoho si navrhovateľ v konaniach uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia, pričom právny zástupca navrhovateľa tiež používa pre množstvo prípadov štruktúrou aj právnu argumentáciu podobné podania. Argumentáciu navrhovateľa preto považoval za tendenčnú a irelevantnú. Z uvedených dôvodov neexistoval dôvod na nepriznanie práva na náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Stanovisko navrhovateľa popierajúce význam právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka považoval za účelové a zjavne nesprávne a tiež odporujúce zákonom SR a predpisom EÚ. Pokiaľ bolo možné, aby sa „silný“ navrhovateľ dal zastúpiť advokátskou kanceláriou a v prípade úspechu vo veci žiadal náhradu trov právneho zastúpenia, muselo byť možné, aby mal takéto oprávnenie aj vedľajší účastník konania, ktorým je navyše v tomto prípade spotrebiteľské združenie, ktoré je zriadené za účelom ochrany práv odporcu ako spotrebiteľa. Spochybením opodstatnenosti právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zahŕňajúceho okrem iného aj tzv. princíp rovnosti zbraní. Mal za to, že vedľajšiemu účastníkovi nie je možné odoprieť právo dať sa zastúpiť advokátom, ako ani neexistuje dôvod na aplikáciu § 150 OSP. Z uvedených dôvodov navrhol napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v sume 66,73 eura s DPH vrátane režijného paušálu 9,16 eura s DPH a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s názorom navrhovateľa, navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 109 ods. 1 písm. c) OSP pred vydaním rozhodnutia konanie prerušil a požiadal Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie, vrátane práva na priznanie náhrady trov konania v prípade, ak procesné úkony združenia budú v súdnom procese na prospech spotrebiteľa a budú mať v časti týkajúcej sa účasti spotrebiteľského združenia za následok úspech vo veci.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka v spojení s opravným uznesením podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením v napadnutom výroku je potrebné podľa § 220 OSP zmeniť a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať a návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania je potrebné zamietnuť.

Z obsahu podaného návrhu navrhovateľa a z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa ním proti odporkyni domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by mu súd uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.894,40 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 13% ročne zo sumy 2.193,83 eura od 09. 12. 2006 do zaplatenia a trov konania. V žalobnom návrhu navrhovateľ uviedol, že dňa 20. 01. 2005 uzavrel postupca s odporkyňou Zmluvu k úverovému účtu alebo k číslu zákazníka 152296621, v rámci ktorej postupca poskytol odporkyni úver. Vzhľadom na to, že odporkyňa neplnila splátky úveru riadne a včas, postupca vypovedal zmluvu o úvere a navrhovateľ vyzval odporkyňu na úhradu dlžnej sumy.

Súd prvého stupňa vo veci dňa 29. 02. 2012 pod č. k. 11Ro/12/2012-18 vydal platobný rozkaz, ktorý sa mu však nepodarilo doručiť odporkyni do vlastných rúk. Po vydaní platobného rozkazu dňa 27. 04. 2012 oznámil vstup do konania vedľajší účastník - Spotrebiteľské združenie OSA, ktorý zároveň požiadal i o doručenie návrhu na začatie konania a vzniesol námietku premlčania. Súd prvého stupňa predmetné oznámenie zaslal právnenému zástupcovi navrhovateľa, ktorý ho prevzal dňa 21. 06. 2012, dňa 06. 07. 2012 zoberal navrhovateľ návrh na začatie konania späť v celom rozsahu, žiadal konanie zastaviť a zároveň požiadal o vrátenie súdneho poplatku. Navrhol, aby súd o trovách vedľajšieho účastníka rozhodol v zmysle § 150 OSP. Uznesením zo dňa 15. 11. 2012 č. k. 13C/53/2012-100 súd prvého stupňa platobný rozkaz vydaný Okresným súdom v Leviciach dňa 29. 02. 2012 pod č. k. 11Ro/12/2012-18

zrušil a konanie zastavil. Súd vrátil navrhovateľovi zaplatený súdny poplatok z návrhu vo výške 166,80 eura prostredníctvom Daňového úradu v Bratislave po právoplatnosti tohto uznesenia. Odporkyni trovy konania nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 285,21 eura na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka HKP Legal, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Sasinkova 6, IČO: 36 727 334, vedený v J., a. s., č. ú.: XXXXXXXXXXXX/XXXX do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia. Opravným uznesením súd prvého stupňa opravil zrejmu nesprávnosť v napadnutom uznesení.

Podľa § 137 OSP trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 146 ods. 2 OSP, ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Občiansky súdny poriadok v ustanoveniach § 142 až 150 ustanovuje pravidlá pre rozhodovanie súdu o náhrade trov konania. Pre všetky prípady rozhodovania súdu o náhrade trov konania platí zásada, podľa ktorej môže byť účastníkovi konania priznaná náhrada len tých trov, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva (teda nie všetky náklady majúce povahu trov konania). V prípade rozhodovania o náhrade trov konania pri plnom úspechu vo veci je táto zásada výslovne uvedená v § 142 ods. 1 OSP. Pojem „účelnosť“ použitý v tomto ustanovení treba chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, resp. pred nákladmi nadbytočnými, či nadmernými.

Pri posudzovaní účelnosti nákladov vynaložených na právne zastúpenie treba dôsledne rozlišovať, či právne zastúpenie advokátom je využitím ústavne zaručeného práva na právnu pomoc alebo, či sa jedná skôr o zneužitie tohto práva na úkor protistrany (napr. zastúpenie v celkom banálnej veci, opakované zastúpenie v tzv. hromadných - skutkovo a právne takmer totožných veciach alebo zrejma snaha zvýšiť náklady konania protistrane (viď nález Ústavného súdu Českej republiky z 25. 3. 2014 sp. zn. I. ÚS 3819/13 dostupný na www.concourt.cz).

Zásada účelnosti trov potrebných na uplatnenie alebo bránenie práva je vyvoditeľná zo všeobecných zásad efektivity a spravodlivosti občianskeho súdneho konania ako celku a z ústavnoprávneho princípu proporcionality, chrániaceho primeranosť ako hodnotu právneho štátu. Primeranosť súvisí s rozumnosťou v práve, ktorá je chápaná ako vyhľadávanie praktickej rovnováhy v rámci aplikácie práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 19. marca 2014 sp. zn. 6 MCdo 5/2013 vyslovil záver, že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných (skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní, vyhotovených advokátom mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej - ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde.

Keďže z obsahu spisu v predmetnej veci bolo zrejmé, že vedľajší účastník zastúpený advokátom hromadne vstúpil do porovnateľných vecí, pričom v písomnom oznámení o vstupe do konania vzniesol všeobecne formulovanú (prakticky formulárovú) námietku premlčania, aktualizovanú len o údaje odporkyne a to bez akéhokoľvek oboznámenia sa s obsahom spisu, odvolací súd mal za to, že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v predmetnej veci nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde. Na zdôraznenie správnosti svojho záveru prihliadol aj na skutočnosť, že v tomto písomnom podaní vedľajší účastník zároveň požiadal o zaslanie návrhu na začatie konania a žiadal o priznanie náhrady trov konania za 2 úkony právnej služby a to i napriek tomu, že k oboznámeniu s vecou nedošlo, nakoľko plnomocenstvo bolo všeobecné, bez špecifikácie odporkyne. Iné podanie vo veci samej vedľajším účastníkom podané nebolo. S poukazom na uvedené sa zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom vo veciach, ktoré spolu napĺňajú charakteristiku tzv. hromadných vecí, javí ako odporujúce rozumnosť, a teda ako zneužitie práva na právnu ochranu. To všetko má za následok povinnosť odvolacieho súdu konštatovať neúčelnosť nákladov vynaložených na právne zastúpenie, a teda ich nepriznanie účastníkovi, ktorý by

inak na ich náhradu mal právo. Vedľajší účastník by svoju úlohu, spočívajúcu v pomoci odporcom v postavení spotrebiteľa, mohol efektívne splniť aj bez vynaloženia nadbytočných nákladov na právne zastupovanie v každej skutkovo a právne takmer totožnej veci. Požiadavke rozumnosti by zodpovedal napríklad taký jeho postup, ktorým by si vyžiadal právnu službu len na vyhotovenie námietky premlčania, ktorú by potom sám, či už v postavení vedľajšieho účastníka alebo zástupcu, použil v súdnom konaní vo všetkých porovnateľných veciach. Z uvedených dôvodov, ako aj oboznámiac sa s uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcimi sa trov vedľajšieho účastníka, najmä uznesením z 19. marca 2014 sp. zn. 6 M Cdo 5/2013 a uznesením z 20. júna 2014 sp. zn. 6 M Cdo 9/2013, vydanými v dôsledku nejednotnosti rozhodovania okresných a krajských súdov o otázke účelnosti trov právneho zastúpenia za účelom zjednotenia ich názorov a to na podnet vedľajšieho účastníka, odvolací súd sa stotožnil so závermi navrhovateľa, že v danej veci nešlo zo strany vedľajšieho účastníka o účelne vynaložené trovy konania a rozhodnutie súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka, podľa § 220 OSP zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania.

Uvedený právny názor odvolací súd považoval za súladný aj s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, preto návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania s poukazom na ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c) OSP zamietol. Vychádzal z toho, že povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie platí len pre taký vnútroštátny súd, ktorý je súdom poslednej inštancie v konkrétnom spore alebo v inej právnej veci, t. j. súdom, proti rozhodnutiu ktorého nemožno podať žiaden opravný prostriedok. Túto povinnosť o vydaní rozhodnutia o predbežnej otázke však nemožno vykladať absolútne, t. j. že vnútroštátny súdny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke v zmysle článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, že všeobecný súd musí prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru návrh na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke o výklade právneho aktu Európskej únie len na návrh účastníka konania, avšak predpokladom takéhoto procesného postupu nie je len samotná skutočnosť, že sa v konkrétnej veci aplikujú ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah únieových právnych noriem. Predpokladom povinnosti zahájiť konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdnemu dvoru predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva je pre riešenie daného prípadu relevantná (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 388/2010 z 19. októbra 2010).

Vzhľadom na to, že danom prípade nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti únieového práva, pretože právna úprava vnútroštátneho slovenského práva dostatočným spôsobom v danej veci umožňuje spotrebiteľskému združeniu plnohodnotné zastúpenie, vrátane priznania náhrady trov konania, pričom je potrebné rozlišovať právo na náhradu trov konania a právo na priznanie účelne vynaložených trov konania, odvolací súd návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania v zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c) OSP zamietol.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a napriek úspechu navrhovateľa v odvolacom konaní odvolací súd o trovách konania rozhodol tak, že navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože navrhovateľ, rovnako ako vedľajší účastník, použil v rámci svojho odvolania formulárové podanie a závery odvolacieho súdu majú rovnakú platnosť pre každú sporovú stranu, teda aj pre navrhovateľa a iné trovy konania mu v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.